

Miklavž
in
Modrosti sveta

Monika Bukovec

ilustracije: Teja Milavec

Tisti dan se je popoldne David spet igral z Nejo. Barbike sta z avtom na daljinca odpeljala k frizerju, jim postregla z večerjo, nato pa sta jih pokrila z odejo in Neja jim je povedala pravljico za lahko noč. Potem sta se s kartami igrala spomin, dokler ni gospa Štefka odpeljala Neje domov.

David se je s hvaležnostjo spomnil na sivobradega Miklavža. Lepo je biti prijazen in lepo je deliti svoje stvari z drugimi.

Naslednje jutro je David komaj odprl oči in že segel po modri knjižici. Na tretji strani sta bili zapisani le dve besedi, a zaradi tega njegova naloga tisti dan ni bila nič lažja. »Daruj ubogim,« je bilo napisano. To je bilo nekaj povsem drugega, kakor biti prijazen ali braniti šibkejše.

Dar uý ubogím.

Tudi tisto jutro mu je zajtrk pripravila babica. »Tole si še spravi v torbo, boš pojedel po malici,« je rekla babica in mu v roko stisnila mlečno rezino. Najraje bi jo pojedel takoj, saj je imel to pecivo zelo rad, ampak ga je ubogljivo spravil v torbo. Babica je pospremila Davida v šolo. Sneg je padal in skupaj sta pod dežnikom hodila proti šoli. Zavila sta skozi trg, ki je bil skorajda prazen, le dva ubogo oblečena moška sta stala pod neko streho in opazovala snežinke. David ju je opazil in ustavil babico.

»Kaj pa je?« je vprašala babica. David se je nečesa domislil in segel v torbo. Z mlečno rezino, ki mu jo je zjutraj dala, je stopil do obeh moških in ju v zadregi pogledal. Babica je presenečeno stopila za njim.

»Tole lahko dam enemu izmed vaju. Nimam za oba,« je rekel David in pomolil zavojček proti bližnjemu revežu.

»Hvala fantek, polepšal si nama dan. Ne skrbi, razdelila si bova. Deliti je lepo,« je rekel moški in se mu prijazno nasmehnil. Babica je ponosno prijela Davida za roko in ga odpeljala v šolo. V šoli je David sedel zraven Žana. Med odmori sta brala Davidovo skrivnostno knjigo, zraven veselo klepetala in do konca dneva sta bila že prava prijatelja. Za zbadljivke drugih sošolcev se nista kaj pretirano zmenila, oni pa so se ju tudi kmalu naveličali zafrkavati.

Naslednje jutro je Davida zbudila mama.

»O, mami!«

David je bil vesel in drobne roke je ovil okrog nje. Pozno ponoči sta z očkom prišla s službenega potovanja. Mama je bila videti zelo utrujena in bleda.

»Mami, a si zbolela?« je zaskrbljeno vprašal David, saj je opazil, da je njegova mama drugačna kot običajno.

»Ne,« se je široko nasmehnila njegova mama. »Ko prideš iz šole, ti povem za presenečenje.«

»Povej, povej!« je rekel David in poskakoval po postelji.

»Po šoli bova vse popoldne skupaj in takrat boš izvedel. Zdaj te bo pa babica odpeljala v šolo,« je rekla mama in odšla iz sobe.